

[Rasting.]

overvejelserne kunne vel gøre det formålstjenligt at undergive disse vigtige spørgsmål en yderligere drøftelse.

Så vidt vil jeg gerne bemærke om hovedbestemmelserne, og jeg vil tilføje, at jeg intet har at indvende mod den ajourføring af prismæssige grunde, som finder sted med hensyn til underrettens kompetence, både de 2 000 kr., der forhøjes til 3 000 kr., og forhøjelsen af valgfrihedsgrænsen, altså den øverste grænse, fra 3 000 kr. til 4 000 kr. Det synes kun naturligt i betragtning af stedfundne prisstigninger, og jeg vil gerne konkludere mine bemærkninger derhen, at jeg på mit partis vegne kan tilsige en villig behandling af det foreliggende lovforslag. Vi forstår ganske den situation, i hvilken problemet er opkommet, og vi er også villige til at bidrage til en positiv løsning efter de hovedlinier, ministeren har foreslået, men ville gerne af de grunde, jeg nu har fremført, have lejlighed til at se på det endnu en gang, og jeg har derfor forbeholdt mig — jeg tænker, at det også bliver fremført fra anden side —, at lovforslaget behandles i et udvalg.

Steen: De overvejelser, som det foreliggende lovforslag har givet mig anledning til, har taget deres udgangspunkt i den glædelige kendsgerning, at Højesteret i sit forhold til den danske befolkning har den autoritet og prestige, som Højesteret bør have. Heraf følger, at jeg skønner, at man ved enhver forandring bør være varsom, bør vogte på, at dette forhold ikke ændres, og jeg har ikke kunnet frigøre mig fra den tanke, om dette ikke skulle blive tilfældet for afgørelser truffet af en delt Højesterets ene afdeling. Heroverfor erkender jeg selv, at det beroliger mig noget, at man ikke tænker sig foretaget en deling efter sagernes art, beskaffenhed, økonomiske rækkevidde, betydning o. s. v., men at man alene vil foretage delingen ud fra ønsket om, at sagerne kan berammes til afgørelse for Højesteret indenfor en rimelig tid. Det forudsætter jeg, og jeg vil gerne under sagens fortsatte behandling have bekræftet, at forholdet i fremtiden også vil være dette, at Højesteret i mange tilfælde samlet vil afgøre de spørgsmål, der bliver den forelagt.

Jeg tror ikke, det for andre end Højeste-

ret selv vil være muligt at drage nogen grænse mellem de sager, det her måtte dreje sig om. Jeg erkender, at forudsætningerne for den nedsættelse af Højesterets nuværende antal af dommere, som vi engang var enige om skulle indtræde ved første og anden embedsledighed, ikke er indtrådt, og jeg giver derfor straks min tilslutning til den nu foreslåede varige forhøjelse af Højesterets dommeres antal.

Derimod føler jeg mig meget tvivlende og usikker, når det drejer sig om spørgsmålet, hvorvidt det mindstetal, der skal medvirke ved en sags afgørelse, kan sættes til 5 eller 7. Lad mig straks sige, at jeg ville helst, at det blev 7; det tiltaler mig mest. Jeg afviser ikke, at der ligger et argument i, at man i Norge og Sverige har affundet sig med 5. Derimod lægger jeg ikke den fjerneste vægt på, at Højesteret under den midlertidige ordning som nødhjælp har benyttet sig af tallet 5 i de skriftlige afgørelser. Det, vi her har været inde på, vil jeg i det hele taget mene vi bør betragte som noget midlertidigt i en nødsituation, som man for steds bør forlade, og som ikke skal danne præcedens for fremtiden. Jeg vil derfor forbeholde mig en nærmere drøftelse af dette spørgsmål, inden vi tager endelig stilling dertil.

Den i § 225 m. fl. foreslåede forhøjelse af beløbene fra henholdsvis 2 000 kr. til 3 000 kr. og fra 3 000 kr. til 4 000 kr. kan jeg jo nok forstå er begrundet i de stedfundne prisstigninger, men i betragtning af at vi har haft opmærksomheden henvendt på det et par gange før, kunne vi også nok være enige om, at hvad der kan gå på prisstigningskontoen, er dækket og en lille smule til. Skal man fortsætte, må man have en anden begrundelse.

Det, der for mig er den afgørende fordel, der opnås ved dette lovforslag, er, at vi kommer bort fra den midlertidige ordning med de skriftlige voteringer, som jeg har været meget betænkelig ved, og som jeg anser for at være utilfredsstillende. Jeg erkender nødvendigheden af, at sagerne får deres afgørelse indenfor en rimelig tid, og jeg vil gerne overfor den højtærede minister give udtryk for min påskønnelse af, at man, da man søgte udvej hertil og også havde i sine tanker den norske ordning med en særlig tilladelse, da ikke stillede forslag om, at vi skulle følge det norske eksempel. Den